

Zeul nopții

Daniel Vișan-Dimitriu

Când noaptea își va recunoaște vina
Și va pleca, lăsându-mi dezvelit
Un trup ce-l voi privi, îndrăgostit,
Tu nu vei ști, vei fi precum lumina
Ce-mparte viață-n drumu-i nesfârșit
Prin lumea-n care simt că-s numai eu
Privindu-te, zeiță, ca un zeu.

Pe chipul tău, îmi voi citi menirea
Și-mi voi lua din ochii tăi avânt
Spre culmi, având puterea unui vânt
Pornit ca o rafală spre iubirea
Ce-i cârmuiește viața pe Pământ
Și-l face să se simtă ca un zeu,
Așa cum simt în clipa asta eu.

Îți voi șopti, când noaptea se va trece,
Cuvintele ce-n suflet ți le-am scris
Când inima ți-a tresărit în vis,
Iar ochii nu știau ce se petrece
Și, pentru-o clipă doar, ți s-au deschis,
Privind prin întuneric cum un zeu
Ți se-nchina. Eram, acela, eu.